

lige ved Haanden, saa at de kunde give mig en hel lang Række Tal —, at i Provinsen arbejder alle Arbejdsmænd hos Entreprenører og Murermestre for denne Timeløn; de regner med et rundt Tal, at det er 6 000 Arbejdsmænd i Provinsen, der har 1,40 Kr. i Timen, og den samme Timeløn gælder ved Statsbanerne. Men jeg tror, at de ærede Medlemmer vil forbares, naar jeg nu oplyser, at samtidig sagde man, at i Maskinfabrikker og Jernstøberier her i København er Gennemsnitsfortjenesten i Dag — altsaa Fortjenesten — 123, allerhøjest 125 Øre, i Timen, altsaa ca. 59 — 60 Kr. om Ugen. Det er Udtalelser fra Arbejdsmændenes Kontor, der kun er et Par Timer gammel. Saadan er Stillingen her i København i Dag.

Naar det altsaa er en Kendsgerning, at en Ugeløn her i København paa 60 Kr. virkelig findes for et stort Antal Arbejdsmænd, beskæftigede paa Jernstøberier og Maskinfabrikker, saa tror jeg, det vil være dristigt at staa op her og paastaa, som det ærede Medlem gjorde, at nu var de Foranstaltninger, der foreslaas, ikke mere paakrævede; det var de Ord, det ærede Medlem brugte. Det ærede Medlem har saa lidt Kendskab til det, han her stod og talte om, at han turde vove at udtale, at Foranstaltninger til Afhjælpning af Dyrtiden ikke længere var paakrævede. Saa lidt havde det ærede Medlem, der talte paa sit Partis Vegne, undersøgt Forholdene.

Jeg har ganske kort villet kommentere de Bemærkninger, der er blevet fremsat af de to ærede Talere for de konservative Partier, og det, jeg har nævnt her, slaar ganske nøgternt fast, at den Forestilling, at nu er vi saa langt borte fra Krigen og Krigens Følger, at vi ganske rolig kan holde op med Dyrtdsforanstaltningerne, er uholdbar, bygger paa mangelfuldt Kendskab til Forholdene.

Naar jeg skal sige min Mening om disse Forhold, er det den, at den højtærede Indenrigsminister vistnok meget mod sit Hjertes Tilskyndelse har maattet nøjes med at fremsætte de to Lovforslag, som vi behandler i Dag, med det ringe Tilskud, som her foreslaas ydet til den ubemidlede Del af Befolkningen. Den højtærede Indenrigsminister har ganske anderledes Føling med Tiden og Forholdene end det ærede Medlem fra Ærø. Den højtærede Indenrigsminister føler sig maa-ske trykket af Finansministerens Advarsler. Den højtærede Finansminister er ikke til Stede. Alligevel vil jeg sige, at det fore-

kommer mig, at den højtærede Finansminister kunde tage ganske anderledes paa disse Forhold, end han gør, og ikke behøvede at beklage sig over, at han ikke ser Udveje. Den ærede Finansminister kunde blot nøjes med at lægge til Rette og saa lade Rigsdagen tage Ansvar.

Det ærede Medlem fra Ærø taler om den Mand, der har Ansvar for Statens Finanser. Jeg skulde mene, at Rigsdagen ogsaa har Ansvar for Statens Finanser. Og det er den eneste Fejl, jeg kan finde hos den nuværende Finansminister, at han i for høj Grad, synes det mig, paatager sig Ansvar for Statens Finanser. Han vilde sikkert slippe lettere fra det, hvis han overlod Rigsdagen i noget højere Grad at have Ansvar derfor; der vilde ikke være Mulighed for, at konservative Herrer stod og harcellerede over Statens finansielle Misère, naar de ikke havde Finansministeren at hænge deres Hat paa, og den Stilling skulde de Herrer have Lov til at have, thi den Stilling, de nu har, er temmelig ansvarsløs.

Altsaa, summa summarum: Hvis vi skal beholde Ro her i Landet, og hvis man fra deres Side, som dog økonomisk sidder nogenlunde vel i det, vilde se med menneskelig Sympati paa dem, der er ringere stillede — og det synes jeg dog ogsaa, man maatte kunne have Lov til at forlange, skønt jeg ved godt, det ikke har meget med Virkeligheden at bestille —, saa burde de konservative Partier have taget det Standpunkt at sige: Vi hænger os ikke i Smaating; naar Ministeriet formener, at det her foreslaaede er det mindste, der overhovedet kan ydes, saa Gud bevares, saa diskuterer vi ikke om det, men yder det villigt. Hvis de Herrer, der repræsenterer Partier, som er økonomisk velstillede, forstod deres Tid og deres Medmennesker rigtigt, handlede de saadan. Men det gør de ikke; det viser Kendsgerningerne. Motiverne skal jeg ikke undersøge. Men jeg vil sige til dem, at efter min Opfattelse skal de ingenlunde slaa sig til Ro med, at nu er al Fare overstaaet, thi her havde det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) aabenbart for en Gangs Skyld Ret, naar han sagde, at vi fik ikke Ro i Samfundet for lange Tider, fordi Arbejdsmændene nu havde faaet Lønforhøjelse. Det faar vi ikke, men det skal vi heller ikke have. Arbejderne har ingen som helst Skyld i, at de Tilstande er kommet til Stede, som vi har gennemlevet; jeg er ikke sikker paa, at man fra det ærede Medlems og hans Meningsfællers